

Leesverslag Julia (Rhijnvis Feith)

Iris van der Heyden

© havovwo.nl (januari 2003)

Zakelijke gegevens

Titel: Julia
Schrijver: Rhijnvis Feith
Eerste druk: 1783

Korte samenvatting

Op een avond in de zomer was Eduard in een bos waar hij kwam om met zijn gestorven vrienden "te praten". Hij zegt dat hij naar een zielsverwant smacht en op dat moment ziet hij op een verlicht puntje in het bos zijn zielsverwante, en dat is Julia.

Ze beseffen dat ze bestemd zijn voor elkaar. Eduard wil zielsgraag met Julia trouwen, maar haar vader vindt dat Eduard niet rijk genoeg is. Julia en Eduard besluiten dat ze elkaar evengoed zullen blijven ontmoeten ondanks wat haar vader haar had verteld. Ze ontmoeten elkaar in ongewone plaatsen bijvoorbeeld in een grafkelder. Julia en Eduard hebben een relatie die gebaseerd is op begeerte, maar toch vergrijpen ze zich niet aan elkaar, omdat seks voor het huwelijk in die tijd helemaal taboe was. Eduard probeerde Julia zover te krijgen om het één keer te doen, maar Julia wist Eduard op andere gedachten te brengen.

Julia en Eduard besluiten dat ze een tijdje uit elkaar moeten gaan. Ze houden contact met elkaar door brieven te schrijven en zo hun diepste gevoelens voor elkaar kenbaar te maken.

Eduard ontmoet dan een man genaamd Werther en ze praten veel met elkaar. Werther blijkt ook gescheiden te zijn van zijn geliefde. Hij pleegt zelfmoord omdat hij zo niet meer leven kan. Een periode later ontvangt Eduard een brief van Julia dat haar vader met het huwelijk toestemt.

Maar wanneer Eduard aankomt in de plaats waar Julia woont ziet hij een begrafenisstoet langstrekken. Julia is gestorven en Eduard trekt zich vervolgens terug in een torentje vlakbij Julia's graf en hoopt dat hij weer bij haar mag zijn na zijn dood.

Mening

Gebeurtenissen

In dit boek gebeurt enorm weinig. Het boek moet het ook echt niet hebben van de gebeurtenissen. In dit soort boeken (sentimentaliteit) gaat het vooral over de (hevige) gevoelens van de hoofdpersonen. Ik heb voor Duits 'die Leiden des Jungen Werthers' gelezen en Feith is duidelijk door Goethe geïnspireerd tot het schrijven van dit bijzondere boek. In het Duits stoorde mij de ellenlange beschrijvingen van gevoelens niet zo, omdat ik het toch wel Duits vond. In het Nederlands is het toch heel wat anders. De opvallendste gebeurtenis vond ik toch wel het grafkelderbezoek. In die tijd scheen het iets heel normaal te zijn om dit soort dingen te doen en erover te schrijven. Feith blijkt hierin een meester. En dat is ook zo. Verder vond ik de enige echt treffende gebeurtenis het hoofdstuk waarin Eduard erachter komt dat Julia dood is. Dat vond ik toch wel zielig voor zo'n gevoelsmens.

Personen

De personen gaan niet echt voor mij leven. Je leert een hoop over hun gevoelens, maar omdat die vaak erg overdreven veel en erg zijn kun je daar niet echt mee identificeren. Het enige wat je goed leert kennen van de hoofdpersonen zijn dan ook hun gevoelens. Dat is wel weer een hele andere manier van een persoon leren kennen, maar ik vind het toch niet zo prettig.

Leesverslag Julia (Rhijnvis Feith)

Iris van der Heyden

© havovwo.nl (januari 2003)

Opbouw

Het boek was in zijn geheel niet spannend. Daar moest het boek het ook niet van hebben, het gaat vooral om het gevoel wat uitgedrukt wordt. Ik vind dat dit boek niet veel opbouw heeft. Enige opbouw is misschien het onverwachte overlijden van Julia, wat toch wel weer voorspellend is. De vorm van een briefroman vind ik wel weer nieuw, maar dat kende ik al van 'die Leiden des Jungen Werthers' dat ik gelezen heb voor Duits. Een briefroman is de perfecte vorm om gevoelens in uit te drukken en aangezien de gevoelens het belangrijkste zijn in dit boek is de opbouw (vorm) van het boek perfect gekozen.

Taalgebruik

Wat een taalgebruik! Meesterlijk! Ik heb nog nooit zo'n boek gelezen! Ik vond het taalgebruik toch wel het meest bijzonder aan dit boek. En ik vond het nog niet eens zo vervelend. Veel mensen vroegen me tijdens het lezen hoe ik het voor elkaar kreeg om dit te lezen. Ik vond het helemaal niet zo moeilijk. Het Nederlands was minder ingewikkeld dan dat van boeken na 1900 (van de koele meren des doods). Ik vond de ellenlange zinnen wel vervelend, waarin heel dat gevoel werd uitgedrukt. Dat had ik wel een gevoel van 'nu weet ik het wel hoor, doe maar rustig..' maar dat hoort erbij. Dit boek is pure sentimentaliteit, en hoewel ik één van de weinige ben die dit boek niet helemaal belachelijk vond, kwam dit boek wel wat overdreven op mij over.

Verwerkingsopdracht 33: schrijf een gedeelte van een dagboek van een of meerder hoofdpersonen. Leef je in!

Mijn JULIA - hoe heerlijk... hoe ik haar zachte haren streelde toen we het gruwelijke van de grafkelder naderden... Hoe wij afdaalden op de donkere treden en de dood voelden, het was of de wereld begon te draaien en het diepste gevoel overmeesterde ons --- getroffen werden wij door hartstochtelijke liefde-tranen stroomden over haare zachte wangen en ik kon ze niet wegnemen door lieflijk kussen-tranen, zoveel... - de gedachte haar nooit meer te zien... ----- -- nooit meer haar heerlijke ogen verdrinken-mijn JULIA...---- Ik aanbid haar als geen ander-is't dan voorbij met de lust van't omhelzen en strelen? Kon ik het maar begrijpen... ---- Maar het was zo heerlijk... De avond begon te vallen en alleen wij bevonden ons in't donkere woud... de angst waardoor wij overmeesterd werden was heerlijk en denkend aan onze overleden vrienden werd het besef elkaar voor eeuwig te moeten missen ondraaglijk..----

Maar ik zal haare gezicht strelen... --als de poorten van God zich voor mij zullen openen zal ik haar weer in mijn armen kunnen houden-mijn JULIA... Mijn godsverheven zielsverwant...-- snel zien wij elkaar weder...